

tického okresu přesahuje. Pro účel 6. odst. § 130 c) počítají se z členstva těchto posledních společenstev právě jen ti členové, kteří svou živnost provozují v dotyčném okrese, kdežto k ostatním členům se vůbec nepřihlíží.

Správnost tohoto výkladu nemůže býti vyvrácena námitkou, že okr. úřad, který jest příslušný pro povinnou jednotu okresní, nemá vůbec zákonné kompetence vůči živnostníkům bydlícím mimo jeho obvod, neboť v rámci působnosti okresní povinné jednoty jako sdružení společenstev a nikoliv jednotlivých živnostníků tito jako jednotlivci s hlediska úkolů jednotě příslušejících v úvahu vůbec nepřicházejí. Nemůže proto ani nastati případ, který stížnost uvádí, že by okr. úřad příslušný pro jednotu mohl zasahovati do záležitostí živnostníků, bydlících mimo jeho obvod. Jednoty nejsou právě sdružením jednotlivých živnostníků, nýbrž společenstev. Otázka, zdali v tom kterém případě okresní jednotu vyhoví svým povinnostem vůči společenstvům, jež v sobě zahrnuje, jest ovšem pro zákonitost vyslovené povinnosti nuceného členství bez právního významu.

Jest ovšem pravda, že podle stanov nemá stěžující si společenstvo výslovně své sídlo v okrese falknovském, nýbrž že sídlo jeho se mění podle toho, kde bydlí starosta, a že by tedy pro případ volby nového starosty, má-li tento své bydliště v jiném okrese, přestalo býti členem povinné jednoty falknovské a mohlo se takto podle sídla starosty postupně státi členem různých jednot povinných. Leč příčinu této nestálosti nelze hledati v nesprávném výkladu zákona, nýbrž ve zmíněném znění stanov.

Je-li mimo spor, že okresní jednotu společenstev ve Falknově jest povinnou jednotou po rozumu § 130 c) živn. řádu, a že stěžující si společenstvo v rozhodné době mělo podle stanov své sídlo v okrese falknovském, tedy v obvodu povinné jednoty okresní, pak jest napadený výrok žal. úřadu, že stěžující si společenstvo jest podle zákona členem této jednoty, ve shodě se zákonem.

Č. 12.308.

Zaměstnanci veřejní. — Legionáři: * Před účinností zákona č. 279/1934 Sb. zůstává služební doba legionářská při určení služebního pořadí úředníka podle § 20 plat. zákona č. 103/1926 Sb. mimo úvahu.

(Nález z 29. února 1936 č. 19.294/33.)

Prejudikatura: Boh. A 10.888/33.

Věc: Richard P. v Bratislavě proti rozh. min. spravedlnosti z 28. července 1933 o služebním pořadí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-1 jest legionářem a vykazuje služební dobu legionářskou v rozsahu 9 roků 3 měsíců. Od 1. srpna 1921 ustanoven byl kancelářským pomocníkem a od 1. února 1922 kancelářským oficiantem u soudu. Usnesením soudní tabule v Bratislavě z 25. ledna 1926 jmenován byl soudním kancelistou u sedrie v Bratislavě.

V listině o pořadí úředníků soudní kanceláře III. služební třídy 7. platové stupnice, vydané presidiem vrch. soudu v Bratislavě ke dni 31. prosince 1932, zařaděn byl na místě 92.

Do této pořadové listiny podal stížnost z 24. června 1933, kteréž min. spravedlnosti nař. rozhodnutím z 28. července 1933 nevyhovělo, a to v podstatě z důvodu, že přesné znění § 20 plat. zák. (že se služební pořadí určuje délkou služební doby ztrávené ve vlastnosti definitivně ustanoveného úředníka v téže služební třídě na služebním místě téže platové stupnice), jednak úvaha, že platový zákon odstranil zhodnocování ideálních období vůbec, pokud výslovně pro určitý účel nepřipouští opak (§ 142 odst. 1), jednak též srovnání § 210 odst. 2 a 3 plat. zák., které rozlišují přesně mezi službou »započitatelnou ve vlastnosti« a mezi službou »ztrávenou ve vlastnosti«, odůvodňují názor, že pod pojem doby »ztrávené ve vlastnosti definitivně ustanoveného úředníka« podle § 20 plat. zák. možno počítati jen dobu skutečně odslouženou na rozdíl od doby ideální započitatelné pro jiné účely (na př. zvýšení služného), a že tudíž nutno pokládati za zrušeny všechny dosavadní předpisy v tom směru platné, a tedy i předpis čl. I. vlád. nař. č. 151/1920 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost na nss, v níž se navrhuje, aby nař. rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost, ježto po názoru stížnosti ustanovením § 20 plat. zák. nebyla dotčena instituce služebního pořadí jako celek, nýbrž jen měněna (»platí se změnou«) jedna ze zásad určování služebního pořadí, a to jen zásada strukturální, obměňující nebo nahrazující pojmy »služební odvětví« a »hodnostní třída« novými pojmy »služební třída« a »platová stupnice«.

Nss uvážil o stížnosti toto:

Jak plyne z děje, rozhodoval žal. úřad o instanční stížnosti st-lově z 24. června 1933 dnes nař. výnosem z 28. července 1933. Nař. rozhodnutí bylo tedy vydáno v roce 1933, a tedy před vyhlášením a účinností zákona z 19. prosince 1934 č. 279 Sb. Nemohl proto ani žal. úřad v nař. rozhodnutí ani st-l ve stížnosti na nss dotknouti se zákona č. 279/1934 Sb. a obzvláště ustanovení § 8 tohoto zákona. Důsledkem toho nutno vzhledem k ustanovením §§ 2, 5 a 6 zák. o ss i dnešní případ přezkoumati po stránce jeho zákonnosti s hlediska právních norem, kteréž platily v době vydání nař. rozhodnutí, a tedy před účinností zákona č. 279/1934 Sb.

Otázkou započitatelnosti služební doby v čsl. legiích pro určení služebního pořadí za účinnosti platového zákona z 24. června 1926 č. 103 Sb. obíral se nss již v nálezu Boh. A 10.888/33, v němž dospěl k právnímu názoru, že při určení služebního pořadí úředníka podle § 20 zák. č. 103/1926 Sb. zůstává služební doba legionářská mimo úvahu.

Nss, opíraje se o usnesení odborného plena z 24. února 1936 č. Pres. 816/34, trvá na tomto právním názoru i v tomto případě a odkazuje podle § 44 jedn. řádu pro ss na zevrubné důvody nálezu Boh. A 10.888/33.

Jestliže tedy žal. úřad při určení služebního pořadí st-lova nepřihlédl též ke služební době legionářské, nelze tvrditi právem, že by rozhodnutí jeho nebylo v době jeho vydání ve shodě se zákonem.